

**Μέσα 'στην ρουλέτ ούμαιν κ'ό Ηρωθυπουργός γυρίζει
 με τόν Κλέαρχο μαζί, και καθείς τούς μακαρίζεϊ.**

Στάσιμ δείξετ'εσταλή,
 κι'είναι πάλιν ευκαιρία
 'στὰς Δυνάμεις νά σταλή
 νέα διαμετρώξια.

Τώρα, που μὲς περιφίγγεϊ
 τήση προστασία ξένη,
 ένα μόνον ἀπομένει,
 τὸ ρητορικὸ λαρύγγι.

'Όσο, βρὲ παιδιά, 'μπορεῖ
 τοῦτο νά παρρωφώξῃ,
 μὴ κανένας δυσφορῇ,
 μὴ κανεὶς ἀναστενάξῃ.

'Στὴν ρουλέτ ούμαιν γυρίζω,
 και λαρόγγια μακαρίζω
 τῶν Ρωμῶν τῶν νεωτέρων,
 που ποτὲ δὲν ἀπρακτοῦν,
 και μ'έκεινα κατακτοῦν
 τὰς ἐκτάσεις τῶν αἰθέρων.

Μακαρίζω λιγυρούς
 συλλαλητῶν παῖδας,
 μακαρίζω τοὺς καιρούς
 κάθε κάλπικης μονέδας.

Διαμετρώμαϊ κι'έγω μ'έλους τοὺς πατριώτας
 και με τοὺς Ἠπειρώτας

'στὴν ξένη προστασία μας, που κακὸ φόρο νάχη,
 ἀλλ'ἔν μας δείξη; Περικλῆ, και σήμερα τὴν ράχη,
 τὴν φτύνω, τὴν περιφρονῶ, και μὲς'ἀπὸ τὸ Λουνα
 σὲ τρυπημένο παπουτσιοῦ τὴν γράφω τὴν πατοῦνα.

Μὲς'ἀπὸ τὸ σπῆτι βγαίνω
 και'στὸ Λουνα Πάρκ πηγαίνω
 θαυμαστής και θιασώτης
 κάθε ψεύτικης καδένας,
 και Ρωμῶν πανηγυριώτης
 με φωνητικὸς ἀδένας
 και με ρητορεία πρώτης.

Μὲς'στὸ Λουνα Πάρκ θά μάθης πῶς τὸ τρίβουν τὸ πιπίρι,
 μὲς'στὸ Λουνα κι'ὄλους κι'ὄλοι,
 και καμπόσας με τσεμπίρι,
 και καμπόσας με φαξιόλι,
 που 'γινήκανε τοῦ κόσμου κι'έχουν τώρα ντιστανζιόν,
 Γαλλιστὶ κι'αὐτάς φωνάζουν: τὸ μὲν ντιέικέλ ἀτραξιόν.

**Διομῆδης ὁ Θρακῶν
 κ'ό τῶν Οἰκονομικῶν.**

Γυρίζω 'στὴν ρουλέτ ούμαιν και σκούζω τραλαλά,
 δὲν λησμονῶ, βρὲ Περικλῆ, και τὸν Κορομηλέ,
 που μινε μόνον Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν,
 κι'ὁ Διομῆδης ἔγινε τῶν Οἰκονομικῶν,
 κι'ἄς μάθουν ὅσοι τρίβονται συχνὰ με κεραμίδι
 πῶς θά'βρεθῇ περίσσευμα και με τὸν Διομῆδη.

Πάει κι'ό Κορομηλας,
πού μας έγινε μελέας
τό τρανό περισσευμά του.

Τώρα Διομήδης ρώμη,
και'σ'την Τλιαδ'άκομη
έξιμνείται τόνομά του.

Ό Διομήδης Γ'πουργός σπουδής ουγι τυχαιάς
συγγραφάς και φιλλάδας,
ήτο θαρρώ και δοκιμαίος της Θράκης τής αρχαίας
κατά την Τλιαδα,
εις αναλύσεις άριθμών εγκύφας μεθριθώς,
ύπηρε δε και την βοήν τά μέλιτ'άγαθός.

Έν τούτοις δέν γνωρίζομεν, Ξυλένης στενοδράκη,
άν έπαθε φρικτούς σεισμούς κι'ή παναρχαία Θράκη,
κι'άν έγινε πανήγυρις ύπέρ των σεισμοπλήκτων,
κι'άν έδειξαν ώσαν κι'έμας φιλάνθρωπίας οίκτου.

Μήτε κανείς ιστορικός θαρρώ δέν ιστορετ
άν είχαν την ρουλέτ ούμαιν και την Παραφροσύνη,
κι'άν έπουλοσαν θηλυκά κουλούρια και τυρί,
και τάρτωαν φιλάνθρωποι με τόση καλωσύνη.

Πληροφορία και γι'αυτά δέν έμειν'έλαχίστη.

Π.— Πάψε, λυσσάρικο σκυλί, και μωβγαλες την πίστι.

Φ.— Ό Διομήδης, Περικλή...

Π.— Για ποζόν μου λές, δρέ θλάκα;

γι'αυτών των Οικονομικών;

Φ.— Όχι, μωρέ...τόν Θρακα.

Ό Διομήδης των Θρακών, των τώρα περιλύπων,
ήτο και κύριος λαμπρών, άλλ'άδαμάτων ίππων,
έτήθη δέ'σ'τόν Ηρακλή, τον θαυμαστόν έν πάσι,
ώς άθλος έκ των δώδεκα τούς ίππους νά δαμάσγη.

Μεγάλος άθλος, άξιος κοινής έπαιρησίας,
μά της Άλκμήνης τό παιδί τούς μήλης'σ'τό ρουθοῦνι,
ό δέ Μιχαλακόπουλος ό της Οικονομίας
ίπποφορδεα σκέπτεται νά κινή'σ'την Γαστούνη.

Τώρα με τας νέας βλέςεις
της μεγάλης έποχης
περι των άλλων σκέψεις
και φροντίδες συνεχείς.

Και σύ γι'άλογα θαρβάτα, και σύ γι'άλογα καινούρια
δειγνε ζήλον, πατριώτη,
κι'σο γιά καλά γαιδούρια
έχομε μιά ρέτσα πρώτη.

Γυρίζω'σ'την ρουλέτ ούμαιν, άλλά γυρίζουν κι'άλλοι
φιλάνθρωποι μεγάλοι.

Όσοι προσφέρουν κάτι τι
κοινός βαπίζονται κουτοί,
και λέγονται φιλάνθρωποι'σ'τη γή την κασιδιάρκα
δσοι της φίστας κάνουν χωρίς νά δίνουν δάρα.

Κι'ό κύριος Πρωθυπουργός έν μέσω του κοσμάνη
γυρίζει'σ'την ρουλέτ ούμαιν με τον Μαρκαντωνάκη,
κι'ό Κλέαρχος τινάχτηκε μέσ'από την ρουλέτα,
και γέλοια πού τά κάναμε...

Π.—

Τάστετα σου παραιτά,
και γίνεται την αυριον τρανό συλλαλητήριο,
κι'ας πάμε σκλάβων άδελφών ν'άκούσαμε μαρτύριο.

Σύναξις σωματείων πολλών τε και παντοίων.

Π.— Τί λάβαρ'άνεμίζονται και δούλων κι'ελευθέρων
και ξανατρέζουν κόκκαλα προπάπων και πατέρων.
Έλα ν'άκούσγες δάσανα κι'άμέτρητα δεινά,
πού κάνουν τόσους άδελφούς νά πέρουν τά θουά.

Βόγγοι σί δόγγους άπαντούν,
κι'άστράπτουν πάλι και βροντούν
τριγύρω τά Βελκάνια.

Και τρέμου τύραννοι σφαγείς,
κι'άδδξως τώρα κατά γής
σωμαζόνται Ντιβάνια.

Σκέψου και σήμερα νά ζής με Τούρκο μακελλάρη,
πώς έχεις τό κεφάλι σου νά τό θαρρής γιά ψέμμα,
και νά κυττάγης άλλους τό Τούρικο φαγγάρι
νά βγαίνει κατακόκκινο μέσ'από σκλάβων αίμα.

Καρδιοκτύπια, θρήνοι, γρόμοι
με ψυχής και νου χειμώνα...
μαύροι σκλάβοι ζουν άκόμη
και σέ τούτων τον αιώνα.

Σκέψου πώς ζυπνοῦν και τώρα μαύρων ελυσίδων κρότοι
την πολυκαθοδσα γή,
κι'ένα κι'άλλον μας Δεσπότη
πώς τον σφάζουν σαν τραγί.

Όσους ραγιαδες μαστιγώσεις και με Σύνταγμα φτυσαές,
και με Σύνταγμα φμαζών,
και με Σύνταγμα άτιμάζου
τούς παπαδες, τούς δασκάλους, τά Σχολειά, τής Έκκλησιας...

Άκόμη μπρός'σ'τόν άγριο δεσπότη της σπαράζει
δούλων άφάνων ανθρωπιά...
και ποιος άντέχει τώρα πιά
σέ τέτοιες άτιμίες ζωής άδικησο μαράζι;

Σηκωθήτε σηκωθήτε... κικρός είναι μιά φωνή
νά συνάξη και τό γένος, πού τό θέλουν νά ποιή.

Φ.— Όσο των σκλάβων τά δεινά κι'έγώ τά συλλογίζομαι
τόσο γι'αυτά παθαίνομαι κι'άνάθε και φλογίζομαι.
Έμπρός λοιπόν...ας ένωθούν ελευθεροι και δούλοι,
και τυραννίας στυγερής έπρέτωσαν όι μοδοι.